

Chương 15

Vạn Cực Thiên Tôn

Lam Chủy Đàn Chủ và Bách Cốt Thần Ma đang nằm trọn chuyển động tình hình, chỉ trong một khoảnh khắc nữa, cánh Lục Vũ Lệnh Chủ sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt, cả hai dương dương đắc chí, bỗng nghe tiếng rú phía sau.

Cả hai cùng giật mình quay đầu lại, vừa đúng lúc một đạo kinh phong vút tới.

Lam Chủy Đàn Chủ và Bách Cốt Thần Ma cấp tốc đảo nhanh hộ, nhào người sang một bên, nhường cho kinh phong vút qua, đoạn định thần nhìn kỹ, trông thấy Độc Cô Thanh Tùng xuất hiện không rõ từ lúc nào.

Cả hai cùng liên thủ, hợp lực, phóng ra một chưởng.

Chưởng kinh liên thủ có cái mãnh lực hợp chung, mà lại là của Lam Chủy Đàn Chủ và Bách Cốt Thần Ma hợp chung lại mới nguy hiểm cùng cực.

Độc Cô Thanh Tùng không dám khinh thường.

Chàng vận dụng Cửu Âm Thần Công, xuất thủ phản ứng liền.

Chưởng kinh đôi bên chạm nhau, bật tiếng dội vang động cả cục trường.

Lam Chủy Đàn Chủ và Bách Cốt Chân Quân bị chấn dội, lùi ba bước.

Chẳng chậm trễ, Độc Cô Thanh Tùng gọi to:

- Lệnh Chủ! Huyết Ma Bang đông người mạnh thế, liều sanh tử với chúng trong lúc này là mất hẳn lý trí đấy! Ngày mai, trời lại sáng, tương lai còn rộng thời gian, không thiếu gì dịp cho Lệnh Chủ trả hận đâu! Mau mau triệt hạ trận thế đi, nhường chúng một phen chờ lúc tốt!

Lục Vũ Lệnh Chủ lúc đó như say máu, nghe gọi giật mình, nhìn ra thấy Độc Cô Thanh Tùng, bà phát lên trận cười cuồng dại, thốt:

- Tiểu tử! Ai mượn ngươi tiếp tay? Lục Vũ Lệnh Chủ chỉ biết có tử chiến chứ chẳng bao giờ lùi chạy!

Lam Chủy Đàn Chủ và Bách Cốt Thần Ma dùng bật chuỗi cười dài. Đoạn, cả hai cùng liên thủ như trước, đánh ra một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, hét lên như sấm, vận dụng Cửu Âm Thần Công đánh ra một chưởng.

Bùng!

Hai đại ma đầu lão đảo lùi lại hai bước.

Độc Cô Thanh Tùng cũng bị chấn dội lùi lại ba bước.

Lúc đó, hai lão đại ma đầu cùng liên thủ mà còn bị Độc Cô Thanh Tùng bức lùi không phải họ kém. Chẳng qua họ đã hao phí rất nhiều công lực qua cuộc giao đấu với Lục Vũ Lệnh Chủ, nếu không thì Độc Cô Thanh Tùng sẽ không tránh khỏi bị hại nguy tại chiêu liên thủ đó rồi.

Độc Cô Thanh Tùng còn kém xa Lục Vũ Lệnh Chủ, thì làm gì chịu nổi một chưởng kinh liên thủ của hai lão ma đầu?

Bức thoái Lam Chủy Đàn Chủ và Bách Cốt Thần Ma lần thứ nhì, Độc Cô Thanh Tùng vẫn thấy Lục Vũ Lệnh Chủ chưa chịu rời đi chàng hết sức bối rối, vội kêu thét lên:

- Lệnh Chủ! Không lẽ chỉ có một ngày nay thôi sao? Lệnh Chủ quyết tử chiến à?

Lục Vũ Lệnh Chủ gằn giọng:

- Tiểu tử! Ta sao mặc tal Không can gì đến ngươi!

Đông Ma lại bước tới.

Độc Cô Thanh Tùng nổi cáu, quát lên:

- Lệnh Chủ làm cho tôi thất vọng vô cùng! Đại thúc đã được chữa trị lành hẳn độc thương, trong vòng ba tháng nữa sẽ khôi phục trọn vẹn cái phong độ của Hàn Ba Kiếm Khách ngày nào, Lệnh Chủ không còn muốn gặp người nữa sao?

Lục Vũ Lệnh Chủ run bắn người lên, đôi mắt ngời ánh tinh quang kỳ dị, hấp tấp hỏi:

- Người nói thật?

Độc Cô Thanh Tùng bực tức:

- Chứ ai bịa chuyện với Lệnh Chủ làm gì?

Đôi mắt của Lục Vũ Lệnh Chủ càng lúc càng ngời lên, toàn thân của bà như có một mâu nhiệm khuấy động nhựa sống đã lịm dần qua cuộc giao đấu với Song Ma.

Cánh tay hữu của bà đưa lên, bà lau vội những vết máu bê bết trên mặt.

Bóng xanh vừa thoảng động, đôi tay đã vung theo hai đạo âm nhu chưởng phong phát xuất liền, lao thẳng đến Song Ma.

Lam Chủy Đàn Chủ bị chấn động, thoái hậu hai bước.

Bách Cốt Thần Ma biến sắc. Lão không ngờ Lục Vũ Lệnh Chủ còn có thể bức thoái được Lam Chủy Đàn Chủ.

Độc Cô Thanh Tùng thấy Lục Vũ Lệnh Chủ cố gắng quá sức, biết chân khí trong người bà tiêu hao quá nhiều, nếu kéo dài cuộc chiến lâu hơn sẽ bất lợi, dịp may thoát đi sẽ mất hẳn, chàng lập tức chụp lấy ưu thế do Lệnh Chủ vừa tạo quá to:

- Lam Ma và Bạch Ma, bọn người tiếp chưởng của ta đây!

Chàng vận dụng đúng mười thành lực, đánh ra hai chiêu chưởng Cửu Âm.

Song Ma lúc đó đứng tách rời ra, không kịp liên thủ, vội nhảy ra hai bên, người bên tả, người bên hữu, tránh hai chưởng của Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng gọi to:

- Lệnh Chủ công Bách Cốt Thần Ma đi, còn Lam Chủy Đàn Chủ để mặc tôi!

Chàng biết rõ, trong Tam Ma của Huyết Ma Bang, Lam Chủy Đàn Chủ là người tàn độc trên hết, còn hơn Cửu Long Thần Ma mấy bậc. Chàng có ý loại trừ lão trước nên tận dụng toàn lực, đánh tiếp hai chưởng.

Chưởng phong cuống đi như sóng biển tràn bờ, ào ào, ầm ầm chụp xuống đầu Lam Chủy Đàn Chủ, làm lão lùi lại thêm mấy bước nữa.

Vừa lùi lão vừa gọi to:

- Tiểu tử! Tiểu tử! Khá lắm đấy! Người quả là một hảo thủ!

Chợt, bóng lam chớp lên, thân hình Lam Chủy Đàn Chủ đã vút bổng lên cao, rồi tà tà tiến tới.

Độc Cô Thanh Tùng chợt tỉnh ngộ:

- À! Lão ma này tránh nặng, tìm nhẹ đây! Lão không dám đương đầu với chủ lực của ta, lão chờ ta dừng tay lão mới phản công, nếu cứ tiếp tục cái trò cướp bắt này

mãi, biết đến chừng nào mới kết thúc cục diện? Lệnh Chủ xem ra trúng độc rất nặng, không thể chịu đựng là hơn, phải liệu cách nào chấm dứt cuộc đấu, dùng để mắc mưu lão cáo già Lam Chủy Đàn Chủ!

Chàng vừa gỡ tuyệt kỳ khinh công Kinh Điện Phi Hồng, vừa vận dụng Hàn Ma Chỉ, dùng lối đánh mau, đánh mạnh, công tới tấp vào người Lam Chủy Đàn Chủ, chỉ phong cứ chiếu thẳng vào các huyệt xung yếu.

Lam Chủy Đàn Chủ bị bức thoái luôn luôn, lão vừa kinh vừa giận quát:

- Tiểu tử khinh người vừa chứ!

Lão vọt lên, bay sà ngang, vượt tận ngoài xa, cách hơn tám trượng.

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh:

- Người là chủ nhân Lam Lan Chủy Thủ, ta muốn hỏi người, Thánh Kiếm Vũ Sĩ đối với người có mối thù gì, người dám đến Vân Vụ Cốc gây sự? Ngày nay, ta quyết báo thù cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ. Trước tiên người phải nạp mạng cho ta, rồi sẽ đến lượt các kẻ khác.

Lam Chủy Đàn Chủ bất chấp việc đó, lão hét to:

- Tiểu tử dẫu chín rương báu vật của Huyết Ma Bang tại đâu chỉ ngay ! Nếu không, Huyết Ma Bang sẽ huy động toàn lực chặn bắt người, liệu người có cánh cũng không bay khỏi!

Độc Cô Thanh Tùng vung tay hữu phát gió nương đà bay vọt tới tám trượng hơn, tay tả hoành lại một vòng, chưởng ảnh phát động chụp xuống đầu Lam Chủy Đàn Chủ.

Lam Chủy Đàn Chủ bất động. Lão ngằm vận cương khí tỏa rộng quanh người, tạo một bức tường đồng vách sắt hộ trì cơ thể.

Chưởng kinh của Độc Cô Thanh Tùng chạm vào bức tường cương khí đó, vệt ra hai bên, đôi vai chấn động, run run người.

Lam Chủy Đàn Chủ ung dung lùi lại ba bước, đột nhiên hét lên:

- Tiểu tử! Nạp mạng cho ta!

Bóng lam vừa giao động, ba mũi Chủy theo tay lão vút ra bay tới Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng cấp tốc bay bổng lên cao, nhường cho ba mũi Chủy lao qua dưới chân, chàng vừa buông mình xuống, đã thấy Lam Chủy Đàn Chủ vào mình tới rồi.

Chàng sôi giận, tự nghĩ:

“Nếu hôm nay không dần mặt lão thì những lần sau lão còn hung hãn đến đâu!”

Chàng đảo người lộn đi một vòng, tung mình trở lại trên không tay tả phóng chưởng, tay hữu tung chỉ. Chưởng và chỉ lao mạnh xuống.

Một tiếng kêu “oái” vang lên, tiếp theo đó, bóng lam như ánh sao xẹt rời nhanh cực trường, xuyên Lục Vũ Lâm bay đi không trở lại.

Nơi chỗ đứng của Đàn Chủ, Cửu Âm Thần Chưởng và Hàn Ma Chỉ đã xoáy một khoảng rộng sâu mấy tấc.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn vào bóng lam khuất dần, lắc đầu tự thốt:

- Lam Chủy Đàn Chủ quả là con người vô tình tuyệt nghĩa! Nỡ bỏ một mình Bách Cốt Thần Ma ở lại chịu nguy khốn, người như thế tất phải liệu cách nào sớm diệt trừ, lão sống thêm ngày nào, máu sẽ đổ thêm ngày ấy!

Chàng day qua, nhìn cuộc đấu giữa Lục Vũ Lệnh Chủ và Bách Cốt Thần Ma, nhận thấy Lệnh Chủ tuy có phần thắng thế, song sắc diện của bà càng lúc càng đen tối lại, như bị một vầng hắc khí bao bọc bên ngoài.

Chàng biết ngay độc khí xâm nhập trong người bà, đã khởi phát tác.

Bách Cốt Thần Ma chừng như biết rõ điều đó, nên lão không cần xuất thủ, chỉ nhảy quanh quẩn né tránh, cốt trêu tức Lục Vũ Lệnh Chủ cho bà phát phần, bởi bà càng phần nộ thì chất độc càng phát tác nhanh.

Độc Cô Thanh Tùng vừa phi thân đến nơi, vừa gọi to:

- Lệnh Chủ ! Chất độc đã ngấm mạnh rồi, xin vào cung chữa trị đi, nhường trận chiến cho tôi!

Chàng sấn tới, chặn Bách Cốt Thần Ma liền.

Lục Vũ Lệnh Chủ thu song chưởng lại, nhảy tạt qua một bên, xa vị trí ngoài ba trượng.

Chưởng kinh của Độc Cô Thanh Tùng ào ào nhắm ngực Bách Cốt Thần Ma lao vút tới.

Đột nhiên, Lục Vũ Lệnh Chủ nổi tánh tàn bạo, lướt nhanh tới, xung phong vào bọn bang đồ, song chưởng vung ra bốn phía. Tiếng rú, tiếng la, vang lên thê thảm, rồi máu vọt, thân ngã, cục diện nhốn nháo, khác thường.

Lệnh Chủ càng lúc càng hăng say, bang đồ càng lúc càng ngã gục.

Bách Cốt Thần Ma kinh hãi, quay sang nhìn bọn bang đồ. Chỉ một phút giây lơ lửng đó, cũng đủ cho Độc Cô Thanh Tùng thừa dịp, phóng một chỉ đạo.

Bách Cốt Thần Ma dù lợi hại đến đâu, nhưng Hàn Ma Chỉ cũng công hiệu phi thường, có thể xuyên kim phá thạch, nên chưởng kinh của Thần Ma có hùng hậu thật mà không chận nổi Hàn Ma Chỉ Phong của chàng.

Hơn nữa, công lực của Bách Cốt Thần Ma lúc đó kém giảm nhiều qua trận đấu kéo dài với Lục Vũ Lệnh Chủ, dĩ nhiên không thể đương cự một công lực còn nguyên vẹn.

Hàn Ma Chỉ Phong xuyên qua chưởng kinh, bắn tới.

Bách Cốt Thần Ma biến sắc, thét lên:

- Chết rồi!

Lão đạo bộ nhảy vọt về phía hậu, xa hơn ba trượng, chập choạng thêm mấy bước nữa.

Độc Cô Thanh Tùng nhanh như chớp, vút mình theo.

Vừa lúc đó, một bóng màu xanh biếc chợt hiện.

Thì ra, Bách Cốt Thần Ma đã phát xuất một đợt Độc Dịch Hủ Cốt.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận, quát lên:

- Chạy đâu? Chạy là hèn lắm!

Nhưng, dù căm hận đến đâu, Độc Cô Thanh Tùng cũng không dám vượt qua đạo khí xanh biếc do Độc Dịch vừa bắn ra. Chàng lùi lại năm trượng.

Bách Cốt Thần Ma chỉ chờ có thế, lúc Độc Cô Thanh Tùng thoái hậu thì lão đã vọt nhanh vào Lục Vũ Lâm, thoáng chốc mất hút.

Bọn bang đồ như rắn mất đầu, tung càn vào nhau, chạy bất kể chết.

Lục Vũ Lệnh Chủ không chịu bỏ, đuổi theo, giết thêm mấy tên nữa.

Đột nhiên, Lệnh Chủ bật lên chuỗi cười dài ghê rợn.

Các Lục Y thiếu nữ nghe tràng cười, cũng rung bắn người, chúng ngây ra, mồm há hốc, xuất thần.

Lục Vũ Lệnh Chủ cười cuồng dại một lúc, rồi quắc mắt, chỉ tay ngay Độc Cô Thanh Tùng, cất giọng run run:

- Người... tiểu tử... tại sao người... tại sao...

Câu nói bỏ lửng, bà hét lên một tiếng, ngã ra...

Vừa lúc, một bóng xanh từ xa bay vèo tới. Bích Nhi hiện ra với gương mặt tiểu tụy vô cùng.

Nàng cất giọng bi ai, gọi:

- Mẹ!...

Chỉ thốt được một tiếng, nàng nhào tới, ôm thân hình mẹ. Trông sắc mặt xám đen của Lệnh Chủ, nàng òa lên khóc.

Độc Cô Thanh Tùng bước tới:

- Bích muội bình tĩnh lại nào! Lệnh Chủ trúng độc của Lam Chủy Đàn Chủ, nặng lắm, phần lại giao đấu dây dưa, chân người hao tán quá nhiều, nên tình trạng trầm trọng. Hãy lo mang bà về cung, chữa trị cấp tốc, nếu chậm trễ thì nguy lắm đấy!

Bích Nhi tỉnh ngộ ngay, ngừng tiếng khóc, thét bảo bọn Lục Y thiếu nữ khiêng Lục Vũ Lệnh Chủ chạy như bay về cung.

Nhìn theo đoàn nữ nhân áo xanh đến lúc đó khuất dạng. Độc Cô Thanh Tùng vẫy tay gọi Long Mã, sắp sửa nhảy lên lưng, bỗng thấy Đường Chủ Tổng Đường Giang Nam từ Lục Vũ Lâm chạy tới, tay cầm một tấm thiếp màu đỏ.

Độc Cô Thanh Tùng lướt tới, chặn đầu quát hỏi:

- Cứu Đường chủ đã đi rồi còn trở lại, có ý tứ gì?

Cứu Kỳ có vẻ phần hận vô cùng, y cố đè nén niềm phần hận, vẫy tay ra, tấm thiếp đỏ bay sang Độc Cô Thanh Tùng, đồng thời y thốt:

- Tiết Trùng Dương tháng Chín tới đây, là ngày Huyết Ma Bang thiết lập ân điển Cửu Long Huyết Minh, Bang Chủ có nhã ý mời tiểu tử đến dự, đại điển khai diễn tại địa phương nào, đến lúc cần sẽ báo cho người biết.

Y gần giọng:

- Tiểu tử đặc ý chứ! Hừ! Ta không ngờ một tiểu tử như người, lại được Bang Chủ hạ cố cho mời.

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay bắt lấy tấm thiệp, mở ra xem thấy có con dấu Huyết Ma Bang Chủ. Ngoài ra không có tên họ gì cả.

Chàng cười lạnh, vận công hủy diệt tấm hồng thiệp thành một vầng bụi đỏ bay mờ trước mắt Cửu Đường Chủ.

Chàng nhìn sang đối phương, bủ môi thốt:

- Tấm thiệp không tên không họ như thế này, có khác một mảnh giấy lộn, giá trị gì?

Đường chủ Tống Đường Giang Nam sôi giận:

- Cuồng đồ! Nhân vật võ lâm chán vạn người ao ước được Bang Chủ mời, mà không được mời. Còn người bỗng nhiên lại được cái ân hạnh như thế, lại hủy diệt đi, thì ra người càng ngày càng ngông cuồng thể tưởng tượng nổi!

Độc Cô Thanh Tùng bật cười khanh khách:

- Huyết Ma Bang từ lúc thành lập, đã chia ba Đàn trấn đóng ba nơi. Các Đàn Chủ Cửu Long, Bạch Cốt, và Lam Thủy, đã là cấp tùy thuộc, song dám làm, dám chịu, dám xưng tên, ra mặt, chứ Huyết Ma Bang Chủ là gì? Không tên, không họ, còn ai tin được đó là một nhân vật giả tạo hay một người bằng xương bằng thịt? Hoặc giả nếu Bang Chủ là người có thật, thì bất quá cũng chỉ là một tên co đầu rút cổ, dấu mặt mèo thò đuôi chuột là cùng!

Độc Cô Thanh Tùng thốt lên như thế, cốt khiêu khích Cửu Đường Chủ khai toát tên họ Huyết Ma Bang Chủ ra, để hiểu đó là nhân vật thế nào, lai lịch làm sao.

Song, Cửu Đường Chủ sôi giận lên, quát lớn:

- Cuồng tiểu tử! Bốn bang Bang Chủ võ công cái thế, đáng bậc Chí Tôn trong võ lâm. Chỉ một trận dạ chiến Hàn Lâm, trong vòng mười chiêu, hạ ba Đàn Chủ

liên thủ hiệp công. Do đó ba Đàn Chủ mới chịu khuất phục từng linh sai xử, phân ra ba Đàn, giao cho mỗi vị một Đàn, trấn đóng một phương quản trị anh hùng thiên hạ, người thì biết gì tin với không tin là một nhân vật tuyệt đỉnh thật sự?

Độc Cô Thanh Tùng lại càng cười lớn:

- Cửu Đường Chủ có vẻ vờ thêm bối không đấy? Tuy nhiên, nói nghe hay lắm! Ha ha! Nếu không như Đường Chủ khoa trương thì Bang Chủ khiếp sợ việc gì mà không dám xuất đầu lộ diện, tỏ rõ họ tên, một tấm danh thiếp kia, không đầu không cuối, bảo ai tin được? Chẳng qua, đó là một dàn cảnh tăng thêm uy vệ thôi!

Bất ngờ, khi chàng buông dứt tiếng cuối, cách đấy độ ba trượng một tiếng bốp vang lên.

Chàng giật mình quay lại, thấy nơi thân cây to lớn đo tròn trên hai vòng tay, một mảng da vuông độ hai thước bị đánh bạc đi, bày mình cây trắng toát.

Mảng da cây nát nhừ, nhưng mình không một vết xơ xác. Nơi khoảng trống hai thước vuông đó, hiện ra mấy giòng chữ:

- Tiểu tử ngông cuồng thái quá, tội đáng trừng phạt, song nghĩ vì niên kỷ chưa được bao nhiêu, tạm tha cho. Báu vật của bốn bang không phải dễ cướp, ta hẹn cho đến tiết Trùng Dương mang báu vật giao hoàn để dự kỳ đại điển Huyết Minh, không được sai chạy.

Bên dưới mấy giòng chữ, có thêm tám chữ riêng biệt: Huyết Ma *Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn*.

Độc Cô Thanh Tùng hét lên một tiếng, nhào người vọt sang phía tả, xa đến tám trượng.

Chàng ước đoán Huyết Ma Bang Chủ đang ẩn nấp đâu đây. Nhưng, không có một bóng người. Chàng hết sức kinh dị!

Hướng mặt về Lục Vũ Lâm, chàng cao giọng thốt:

- Bang Chủ đã đến đây, tại sao không ra mặt?

Độc Cô Thanh Tùng đảo mắt sắc diện như điện, xoi màn cây tìm kiếm.

Không một bóng người, không một tiếng động.

Chàng day qua, thấy Cửu Đường Chủ đang nhìn sững mấy giòng chữ trên thân cây. Lúc đó, y xuất thân, đứng lặng như pho tượng.

Chàng cũng bước tới, gần thân cây hơn, quan sát.

Chàng vô cùng kinh hãi, khiếp sợ lối cách không phát chỉ lực của Vạn Cực Thiên Tôn.

Nếu không, chính mắt mình trông thấy, chẳng bao giờ Độc Cô Thanh Tùng tin được một sự kiện như thế.

Chàng nhớ lời Huyết Bút Tú Tài đã nói với chàng, ngầm khuyên chàng giới ý, vì hiện tại chàng chưa phải là địch thủ của Huyết Ma Bang Chủ.

Chàng phải ẩn nhẫn luyện công thêm một thời gian nữa, chừng đó mới có thể nghĩ xa hơn.

Chàng tự lẩm nhẩm với mình:

- Vạn Cực Thiên Tôn là nhân vật như thế nào, bao nhiêu niên kỷ? Chưa bao giờ nghe một ai nói đến danh hiệu đó...

Chàng uất ức, bước đến bên Long Mã, nhảy lên lưng, toan dục vó rời cục trường, đột nhiên Cửu Đường Chủ gọi to:

- Tiểu tử khoan đi! Người còn muốn nói gì nữa không?

Nghe Cửu Đường Chủ hỏi thế, Độc Cô Thanh Tùng chợt nảy mình một ý nghĩ:

“Nếu Vạn Cực Thiên Tôn chưa đi khỏi nơi đây, rất có thể chàng khiêu động lão xuất hiện, để biết mặt mày lão ra sao.”

Chàng cao giọng, thốt:

- Huyết Ma Bang Chủ có cái danh hiệu Vạn Cực Thiên Tôn, tức nhiên võ công siêu quán càn khôn, điều đó đã được chứng minh qua tuyệt kỹ vừa rồi. Nhưng, tại sao không chường mặt cho người đời trông thấy? Hoặc giả Bang Chủ dung mạo xấu xí hung tàn như ác quỷ hung tinh? Cửu Đường Chủ nghĩ có phải như vậy không?

Cửu Đường Chủ biến sắc, quát:

- Tiểu tử dám buông lời nhục mạ Bang Chủ? Xem đây, ta sẽ bề răng người cho người chừa bỏ bớt tánh ngông cuồng.

Y phi thân vút đến trước đầu ngựa, cú chưởng đưa ra một kinh đạo.

Độc Cô Thanh Tùng vung tay một phát, hét lên:

- Cửu Đường chủ! Người chưa phải là đối thủ của ta, nên tránh ra là hơn!

Hai kinh đạo chạm nhau, bật một tiếng kêu vang động khắp cục trường, chấn động đến Lục Vũ lâm.

Cửu Đường Chủ chập choạng lùi, lùi mãi, hơn tám bước mới dừng lại được.

Đột nhiên, một tiếng động vang rền khắp khu rừng Lục Vũ.

Thân cây có khắc mấy giòng chữ của Vạn Cực Thiên Tôn, bị mạ đi, tung bổng lên không luôn cả rễ, rơi xuống kêu ầm lên làm vang dội thêm một lần nữa.

Nhưng chưa hết, một luồng gió mạnh từ không cuốn xuống, bắn ngay thân cây cả tàng lẫn rễ vừa rơi.

Một tiếng ầm thứ ba vang lên, mạnh và to hơn hai lần trước.

Đất, cát, đá bắn tung tóe lên, xoáy vùn vùn, toàn thân cây cả tàng lẫn rễ nát vụn thành cám, bốc xoáy theo cát bụi.

Độc Cô Thanh Tùng sợ hãi thật sự, chỉ một thoáng thôi, tánh cao ngạo vẫn sôi động như lúc nào, chàng cao giọng thốt:

- Chẳng như Huyết Ma Bang Chủ quen cái lối dẫu đầu thò đuôi thì phải! Tại sao thế chứ? Càn khôn khoáng đạt, chí cả hiên ngang đã là nhân vật kiêu hùng sao lại không dám nhìn người thiên hạ?

Buông xong tiếng cuối, chàng chóa mắt vì một ánh chớp lóe lên đột ngột, vội thúc Long Mã lùi lại năm bước.

Vận dụng nhãn lực nhìn ra, thấy tại chỗ thân cây vừa bị bật gốc rễ, một đôi nam nữ đang đứng song song, không rõ hiện từ lúc nào.

Nam, mặc áo bào màu vàng, gương mặt sạm oai phong khiếp quở, thần thái kinh nhân, đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Độc Cô Thanh Tùng.

Nữ, vận áo dài chấm gót, nhan sắc tuyệt trần, miệng điểm nụ cười cũng nhìn Độc Cô Thanh Tùng không chớp.

Huyết Ma Bang Giang Nam Tổng Đường Chủ Cửu Kỳ đập đầu xuống đất, thốt:

- Tổng Đường Giang Nam Đường chủ Cửu Kỳ lạy mừng Bang Chủ, nguyện Bang Chủ vạn an.

Người mặc kim bào vấy tay:

- Khỏi! Báu vật bốn bang, mất do tay người, tội chết tha cho lưu mạng còn có chỗ dùng, tội sống phát ba ngàn cái tát.

Cừu Đường Chủ xám mặt như gà cắt tiết, lạy ba lạy, đứng lên, hai tay liên hồi tát, tiếng kêu “bách bách” như tràng pháo tép đã châm ngòi.

Trong thoáng mắt, mặt y sưng đỏ, nhưng y không dám ngừng tay.

Độc Cô Thanh Tùng nghe Vạn Cực Thiên Tôn phát âm như chuông đồng sang sảng, biết rõ nội công của Huyết Ma Bang Chủ thâm hậu cùng cực, bình sanh chàng mới gặp một nhân vật cao cường vô thượng như thế.

Dĩ nhiên, chàng hết sức dè dặt. Ngồi trên lưng ngựa, chàng vòng tay, tròn đầy lễ độ, thốt:

- Được thấy Bang Chủ, tôi hết sức hân hạnh!

Vạn Cực Thiên Tôn hỏi:

- Tiểu tử trước cao ngạo, sau khiêm tốn, bốn Bang Chủ thấy buồn cười quá!

Độc Cô Thanh Tùng bất mãn vì câu nói đó, chàng cao giọng thốt:

- Huyết Ma Bang có cái khí thế bao trùm thiên hạ, nhưng hành động thì trái ngược lòng người, tôi dù bản lĩnh còn kém cỏi, vẫn nuôi chí diệt trừ, sớm muộn gì cũng phải cuộc tử chiến với Huyết Ma Bang! Còn như hiện tại, được hân hạnh nhìn Bang Chủ tận mặt, nhận ra Bang Chủ là người có biểu tượng cương chánh, không giống như bọn ác đồ, nên sanh lòng cung kính, chứ nào phải khiếp sợ mà dẹp lòng cao ngạo đâu?

Chàng gần giọng, tiếp:

- Nếu Bang Chủ có hành vi như một ác ma, thì tôi là kẻ hởi tội Bang Chủ trước nhất!

Nữ nhân áo đỏ đứng bên, bật cười lanh lảnh, thốt:

- Tiểu tử lanh lợi đấy chứ! Bang Chủ định làm gì hấn!

Vạn Cực Thiên Tôn đáp:

- Tiểu tử cuồng ngạo, phải trừng phạt dần mặt hấn, còn định làm gì hơn?

Độc Cô Thanh Tùng nghe thế, vội vận đủ mười hai thành lực sẵn sàng xuất thủ, chàng thốt với giọng đầy phẫn hận:

- Vạn Cực Thiên Tôn! Ông cho rằng tôi khiếp sợ ông hẳn?

Vạn Cực Thiên Tôn hừ lạnh, từ từ bước tới gần chàng hơn.

Ngồi trên mình ngựa, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy thất thế rõ rệt. Chàng ấn nhẹ ngón tay trên lưng con Long Mã, vọt lên không.

Nhưng vừa lúc đó, Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn đưa tay ra.

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy bốn phía nổi lên một vầng áp lực do ám kinh hùng mạnh của Vạn Cực Thiên Tôn vừa đẩy tới, bao bọc quanh người chàng.

Chàng hoảng sợ, vội xuống tấn Thiên Cân Truy song vô ích, áp lực ám kinh đã bứt chàng trở lại trên không, rồi quăng ra xa ngoài một trượng, rơi phịch xuống đất.

Từ lúc rời Bạch Mã trang đến nay, có bao giờ Độc Cô Thanh Tùng bị nhục bại như thế này, chàng sôi giận hét lên một tiếng, tung mình vọt lên, tay tả phóng Cửu Âm Thần Chưởng, tay hữu đẩy Hàn Ma Chỉ, kích tới Huyết Ma Bang Chủ. Vạn Cực Thiên Tôn đứng nguyên tại chỗ, bất động.

Chờ cho Độc Cô Thanh Tùng đến gần hơn, Huyết Ma Bang Chủ phát tay áo một phát.

Tụ phong vút đi, vẫn âm trầm, không hình, không tiếng động.

Đang vận công điều khiển chưởng kinh, Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy bầu không khí nặng nề khó thở.

Thì ra, chưởng kinh của chàng bị tụ phong đánh tan, tụ phong còn đi tới, dồn không khí tạo áp lực quanh chàng, chàng nghe như mình bị ép mạnh từ bốn phía.

Độc Cô Thanh Tùng biết mình lâm nguy rồi song chưa biết phải phản ứng cách nào, liền nghe Huyết Ma Bang Chủ lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử nghe có thú vị rồi chứ?

Bốp!

Chàng không còn tự chủ được nữa, tụ phong của Vạn Cực Thiên Tôn ập vào người chàng, bứt chàng bổng lên cao, quăng ra như lần trước, nhưng xa hơn ba trượng.

Chàng cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa lên, thân hình đảo lộn mấy vòng mới gượng đứng lên được.

Qua hai lần nhục bại, Độc Cô Thanh Tùng biết mình còn lâu lắm mới là địch thủ của Huyết Ma Bang Chủ, công lực hai bên như vực với trời xa cách nhau như môn đồ sơ nhập sơn môn đối với công sư.

Tuy nhiên, quật cường là tánh thiên sanh, càng thất bại, Độc Cô Thanh Tùng càng liều lĩnh, dù có chết đi chàng cũng không thể nhượng bộ.

Chàng cảm hờn gọi:

- Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn, tiếp một chiêu nữa của ta!

Chàng chậm chậm cất từ bước chân một, tiến tới.

Vừa đi, chàng vừa vận dụng mười thành công lực, khi thấy vừa tầm, chàng lập tức vung tay ra.

Huyết Ma Bang Chủ day qua Hồng Y nữ nhân thốt:

- Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân còn nhượng ta mấy phần, thế mà tiểu tử này liều lĩnh như thế là tự tìm cái khổ.

Hồng Y nữ nhân cười nhẹ, thốt:

- Tiểu tử cuồng ngạo như vậy, phải dẫn mặt hấn một lần cho hấn biết kính sợ bậc tiền bối.

Chưởng lực của Độc Cô Thanh Tùng chỉ còn cách Huyết Ma Bang Chủ độ ba thước. Bỗng nhiên, chàng cảm thấy kinh đạo của chàng như chạm vào một bức tường rắn chắc, bật dội trở lại.

Chàng cả kính, trầm nghĩ:

“Lão ấy luyện được cương khí vô hình, bảo vệ toàn thân, gần như kim cương bất hoại, thiết tướng trong vũ lâm hiện đại, không còn ai có thể hạ lão nổi!”

Chàng kinh hãi đến lạnh toát người, biết rằng mình còn lâu lắm mới là đối thủ của lão.

Song, nghĩ lại sự thãm bại của mình, chàng thấy tự ái bị chạm nặng. Gia dĩ huyết khí đang hồi phương cương, tánh hiếu thắng sôi động, chàng bất chấp đối tượng là hạng người võ công trùu vũ trụ, chàng nghiêng răng, gằn giọng:

- Bang Chủ đành rằng võ công siêu tuyệt, song hãy tiếp thêm một chiêu nữa xem sao!

Tiếp theo câu nói chàng đẩy Hàn Ma Chỉ Phong ra liên.

Lần xuất thủ này, Độc Cô Thanh Tùng vận dụng toàn công phu tập luyện suốt mười năm dài, chỉ phong vút đi mãnh liệt khôn tưởng.

Chân khí hộ thân của Huyết Ma Bang Chủ bị chọc thủng, chỉ phong sắp sửa bắn vọt vào người Bang Chủ.

Huyết Ma Bang Chủ biến sắc, hét lên:

- Tiểu tử muốn chết!

Độc Cô Thanh Tùng không thấy lão xuất thủ làm sao, nhưng một kinh đạo mãnh liệt từ người lão phát ra, bắn trả Hàn Ma Chỉ Phong của chàng trở lại.

Bằng!

Độc Cô Thanh Tùng bị bắn xa ngoài ba trượng.

Khí huyết trong người chàng sôi sục lên, tay tả bị chồn hẳn, đau nhức vô cùng.

Huyết Ma Bang Chủ thoát hồi nguyên vị, mặt lạnh như tiền.

Lão không biểu lộ vẻ gì cả, chỉ lạnh lùng thốt:

- Người nên thức ngộ tình thế một chút, muốn sinh oai với bốn Bang Chủ, ít ra người cũng phải khổ luyện trên ba mươi năm nữa, hoặc hơn thế, còn hiện tại thì đừng mong.

Hồng Y nữ nhân cười nhẹ, tiếp nối:

- Tiểu ca phải biết, năm mươi năm trước đây, Vạn Cực Thiên Tôn đã danh chấn giang hồ, công lực sánh ngang tạo hóa, hướng hồ ngày nay? Tiểu ca chưa phải là đối thủ đâu.

Nữ nhân dừng lại một chút, mới hỏi:

- Tại Đảnh lâu Tổng Đàn Huyết Ma Bang, còn khuyết một chân Hộ Pháp, người bằng lòng đảm nhận chức vụ đó không? Nên hiểu là người sẽ được tiếp đãi trọng hậu!

Độc Cô Thanh Tùng cố gắng đứng lên, cười lạnh:

- Người đang nằm mộng phải không?

Bỗng nhiên, chàng liên tưởng đến một việc, nghĩ:

- Nữ nhân ấy nói đến Danh lâu của Tổng Đàn, Danh lâu cần một tên Hộ Pháp, vậy Danh lâu là gì? Có phải là lâu chứa Danh? Hay đó là chiếc Kim Danh trong võ lâm mà Huyết Bút Tú Tài đã đề cập đến?

Chàng hỏi:

- Làm Hộ Pháp tại gác chứa Danh, có phải là chiếc Kim Danh trong võ lâm chăng?

Hồng Y nữ nhân cười, đáp:

- Người đoán đúng đó! Hiện tại thì Kim Danh chưa về Huyết Ma Bang, song đã biết vật ấy ở đâu rồi, thì còn lo gì không chiếm hữu! Võ lâm ngày nay, có nhân vật nào hơn nổi Vạn Cực Thiên Tôn? Chỉ có Thiên Tôn mới xứng với trách nhiệm giữ gìn Kim Danh.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh:

- Độc Cô Thanh Tùng này hẹn ba tháng sau, sẽ tái đấu với Huyết Ma Bang Chủ xin ghi nhận cho điều đó!

Thốt xong, chàng chạy đến Long Mã, nắm lấy bờm lông hồng, nhún chân nhảy vọt lên lưng, trước khi giục vó, còn quay lại nói thêm:

- Kim Danh là một vật chí báu trong võ lâm, một tín vật mà toàn thể các tông phái đều cúi đầu tôn kính. Muốn chiếm hữu vật đó phải là người đại đức đại năng, toàn nhân toàn nghĩa, hạng tà ma quỷ quái như các người mơ màng đến thế nào được!

Chàng gần giọng tiếp nói:

- Tuy nhiên, Độc Cô Thanh Tùng này dù sao cũng không quên ơn Bang Chủ không hạ sát hôm nay. Do đó, tại hạ xin có lời khuyên dứt Bang Chủ, dẹp bỏ tham vọng đó đi, kẻo sau này ăn năn không kịp!

Huyết Ma Bang Chủ và Hồng Y nữ nhân, cùng nhìn nhau, cùng cười. Nhưng Bang Chủ vội thu nụ cười ngay, sửa dáng oai nghiêm thốt:

- Tiểu tử, ba tháng sau, đã chắc gì người là địch thủ của bọn Cửu Long đệ tử, còn nói làm sao đến lão phu được? Lão phu cần nhắc lại người, chín rương báu kia, Huyết Ma Bang không thể bỏ qua, vậy người hãy ghi nhớ, đến tiết Trùng Dương phải nạp hoàn, trái lệnh lão phu, người đừng trách.

Huyết Ma Bang Chủ chạy qua Giang Nam Tổng Đường Đường Chủ Cửu Kỳ nhìn một thoáng.

Lúc đó mặt mày Cửu Đường Chủ đã sưng húp lên như người đau thún nặng, dù vậy, y vẫn còn đưa tay mình tát vào mặt mái.

Huyết Ma Bang Chủ phát tay:

- Người đã tự tát được sáu trăm năm mươi hai cái tát, dừng lại đi, còn bao nhiêu tạm gởi lại đó. Về bảo Lam Đàn, hãy chiếm tòa nhà cũ của Tề Vương tại Kim Lăng, đi mau đi!

Độc Cô Thanh Tùng giật mình:

“Huyết Ma Bang Chủ bạn giao thủ với mình, tại sao lão đếm được số tát tay của Đường chủ họ Cửu? Lão này quả thật là một kỳ tài, võ lâm gặp con người phi phàm như thế đừng về cánh đối địch, thật là một tai họa lớn lao vậy!”

Lão lại truyền lệnh cho Lam Chủy Đàn Chủ chiếm ngôi nhà cũ của Tề Vương tại Kim Lăng, có chỗ diệu dụng gì? Tâm cơ của lão quả quý thần cũng không lường được!

Trong khi chàng suy tưởng viễn vông. Huyết Ma Bang Chủ nhìn sang Hồng Y nữ nhân, đoạn cả hai cùng nhích động thân mình, phút chốc đã mất dạng nơi phương trời xa.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hoảng, vội phi ngựa sải nhanh đuổi theo, nhưng vô ích. Chàng bực tức, nghĩ:

“Không lẽ cả hai có thuật kinh công kỳ diệu vô tưởng?”

Đột nhiên, có tiếng trầm ấm văng vẳng phát bên tai chàng:

- Tiểu ca! Chúc vụ Hộ Pháp Đánh lâu tại Tổng Đàn, xin tiểu ca suy nghĩ lại nhé! Hẹn gặp lại!

Độc Cô Thanh Tùng cố vận dụng phản lực, nhìn ra bốn phía, bỗng thấy hai chấm đen đen đang vút nhanh ngang trời, như hai vì sao lạc.

Chàng tỉnh ngộ, biết cả hai dùng chim Loan làm cước lực.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lại, không thấy Cửu Đường Chủ đâu cả, chàng lỏng cương từ từ trở lại Lục Vũ Cung, lòng tràn ngập băng khuâng.

Đi độ nửa đường, bỗng có tiếng nói từ trong cánh rừng vọng ra:

- Tiểu tử, Lục Vũ Lệnh Chủ hiện bị độc thương hoành hành tại cung của bà, còn Bích Nhi thì ra khỏi nơi giam cầm rồi, giờ không cần phải trở lại đó nữa, mau tìm nơi tịch tĩnh khổ luyện võ công, nếu chân chờ mãi thì trọn kiếp này đừng hòng hạ được Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn.

Độc Cô Thanh Tùng lắng nghe âm thanh phát xuất, trầm hùng vô cùng, trong nhất thời chàng không thể ức độ là ai, vội hỏi:

- Vị cao nhân nào đấy, xin cho Độc Cô Thanh Tùng này được hân hạnh bái kiến.

Tiếng nói từ trong rừng đáp vọng ra:

- Tiểu tử! Ta theo dấu Vạn Cực Thiên Tôn từ ba năm nay rồi, giờ mới gặp được lão, song võ công của lão quá cao, dù Lục Kỳ Võ Lâm cùng hiệp lực cũng không chắc gì thắng lão, lão ý tưởng vào võ công mà khẩn cấp tìm Kim Đỉnh, tạo áp lực trong quần hùng, chiếm ngôi bá chủ giang hồ. Vừa rồi, lão truyền lệnh cho Lam Chủy Đàn Chủ cố chiếm cho kỳ được ngôi nhà cổ của Tề Vương tại Kim Lăng, hẳn phải có dụng ý gì.

Tiếng nói dừng lại một chút rồi tiếp tục:

- Xưa kia, Tề Vương hưởng lộc muôn nhà, giàu sang không kém hoàng đế, trong nhà võ sĩ kể có hàng ngàn hàng vạn. Theo lời truyền thuyết, có lần nhân vật khét tiếng giang hồ Vô Danh Kiếm Hào Tiên Tần làm khách tại Vương phủ ba tháng sau đó đột nhiên bỏ đi, không một lời cáo biệt. Thiên hạ không ai biết Vô Danh Kiếm ngày chung cuộc ra sao. Có lẽ sự kiện đó rất liên quan đến Vạn Cực Thiên Tôn, nên lão quyết chiếm cho được ngôi nhà. Ta sẽ đến đó làm một cuộc do thám, biết đâu chẳng biết tìm thấy một vài điều hữu ích. Người đã hứa hẹn với lão, sau ba tháng sẽ tái đấu trả thù, thì giờ đây hãy cố công luyện tập đi, nếu cơ duyên đưa đến kỳ ngộ, người có thể đắc chí được. Hãy ghi nhớ. Sự việc ta vừa thuật cho người nghe đó, tuyệt đối không được tiết lộ cùng ai cả! Thôi, ta đi đây!

Độc Cô Thanh Tùng chưa kịp hỏi thêm, một ánh chớp lóe lên trước mắt, kế một tiếng bốp, vang như sấm nổ, một dấu búa đã in rành rành trên thân cổ thụ.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, kêu lên:

- Vũ Lâm Lục Kỳ Thần Phủ Khai Đơn Cao Tiên bối! Xin dừng chân lại!

Người đó không dừng, chỉ đáp vọng lại:

- Thời gian cấp bách, không tiện nói nhiều. Ngày gặp lại hẳn hay. Tiểu tử nên thận trọng nhé!

Buông dứt tiếng cuối, Thần Phủ Khai Sơn họ Cao đã xa ngoài năm trượng.

Độc Cô Thanh Tùng bồi hồi nhìn theo bóng Thần Phủ Khai Sơn, tâm tư tràn ngập muôn ý niệm...

Lâu lắm, chàng giục ngựa bước đều. Vừa đi, chàng vừa suy nghĩ.

Giờ chàng mới biết lý do Huyết Ma Bang muốn tận diệt Lục Kỳ Vũ Lâm, chàng tiếc Tuyết Chưởng Đồ Long Mai tiền bối đã quá cố. Nếu không thì dù sao Lục Kỳ hợp sức cũng gây khó dễ cho Huyết Ma Bang cứu nạn cho võ lâm...

Bỗng nhiên, chàng nghiêm sắc mặt lại, tỏ vẻ cương nghị lạ thường. Chàng lầm nhẫm:

- Quỷ Phủ Biệt Cung, cạnh suối Phi Long, trên tòa Huỳnh Sơn!

Chàng liên tưởng đến Xích Diệp Công Chúa, chàng nhớ đến Ma Nương, chàng nghĩ đến chiếc Y Khâm Huyết Thư của Đại Mạc Di Nhân, trong ấy có bức họa đồ bí mật, mắt chàng lóe sáng một ánh tinh quang kỳ dị, vội vỗ vào đầu Long Mã, âu yếm thốt:

- Tuyết ca! Minh đi nhé!

Long Mã hí lộng vang dội cả rừng, cất vó sải nhanh như điện.

Chàng cũng hú lên một tiếng lớn phụ họa với Long Mã, như tăng phần phấn khởi, nung trắng chí đến cùng độ.

Đầm nổ, chớp giăng, mưa tuôn, gió quét, cộng thêm vào đó là tiếng suối Phi Long cuốn nước đổ ầm ầm, ngàn ấy diễn tiến làm tăng thêm phần kỳ hiểm cùng nguy hiểm của đỉnh Ngọc Trụ Phong, một đỉnh núi khó leo trèo nứt trong ba số ba mươi sáu ngọn lửa của dãy Huỳnh Sơn.

Trong cơn gió thét mưa gào, chớp giăng sấm lộng, dưới chân suối Phi Long, một lão bà đang đứng vọng mắt ra phương trời xa xăm nhẫm:

- Ba hôm. Ba hôm qua rồi mà không thấy Công Tử đến! Công Tử hẹn ba tháng sau, ba tháng đã trôi qua, quá hẹn ba ngày! Công Tử không phải là người không tín nghĩa!

Bà đưa tay lau mưa đầm cả mặt mày, đưa mắt nhìn ra xa tận ngoài vùng đồi núi.

Bà lẩm nhẩm :

- Có ta, có Công Tử, Quỷ Phủ Biệt Cung không còn là vấn đề nan giải! Ngoài ta và Công Tử, còn ai biết được Quỷ Phủ Biệt Cung ở đâu?

Bà ngẩng mặt nhìn trời qua màn mưa như xối, thời gian lúc đó vào ngọ đã lâu.

Mưa càng phút càng rơi nặng hạt, bà không lưu ý đến y phục ướt sũng, bà không để ý đến gió gào, sấm nổ, đôi mắt luôn luôn hướng về con đường cái, chờ bắt gặp một bóng người.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ

- May 2003 -